

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Sfk/47/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4021200439
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Šabová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:4021200439.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Šabovej, PhD., sudkyne JUDr. Kataríny Benczovej a sudcu JUDr. Michala Dzurdzika, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Poľnohospodárske družstvo Zlatná na Ostrove, so sídlom Zlatná na Ostrove 456, IČO: 31 106 161, právne zastúpeného: MV Legal s.r.o., so sídlom Jedenásta 16, Bratislava - Nové Mesto 831 01, IČO: 36 857 947, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100988318/2021 zo 7. júna 2021, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 21S/58/2021-253 z 13. decembra 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 21S/58/2021 - 253 zo dňa 13.12.2022 sa mení tak, že rozhodnutie žalovaného č. 100988318/2021 zo dňa 07.06.2021 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Nitra č. 101730580/2020 zo dňa 18.11.2020 zrušuje a vec vracia Daňovému úradu v Nitre na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania pred kasačným súdom a krajským súdom.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Daňový úrad Nitra (ďalej len „správca dane“) vydal rozhodnutie č. 101730580/2020 z 18. novembra 2020, ktorým podľa § 68 ods. 5 a ods. 6 zákona č. 563/2009 o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) určil žalobcovi rozdiel v sume nadmerného odpočtu 164.875,78 eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2012. Správca dane dospel k záveru, že žalobca porušil § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), keď si uplatnil nárok na odpočítanie DPH na základe prijatých faktúr od dodávateľov:

· Pet-print, s.r.o., predmetom ktorých bolo dodanie tovaru - repka. Správca dane vo vzťahu k predmetnému dodávateľovi uviedol, že deklarované dodania majú iba listinný základ bez reálneho plnenia. Podľa správcu dane dodávateľ Pet-print, s.r.o. nepreukázal reálne nadobudnutie tovaru od svojich dodávateľov a rovnako nepreukázal hodnoverným spôsobom reálnu existenciu, ani dodanie fakturovaného tovaru.

· MAGISTRATO, s.r.o., predmetom ktorej bolo dodanie tovaru - pšenica a slnečnica. Správca dane vychádzal z daňovej kontroly spoločnosti MAGISTRATO, s.r.o. za rok 2012, v zmysle ktorej spoločnosť MAGISTRATO, s.r.o. nepredložila požadované dôkazy, jej dodávatelia nepredložili relevantné dôkazy o uskutočnení zdaniateľných obchodov a tým aj k reálnemu dodaniu fakturovaného tovaru, t. j. reálna existencia tovaru nebola preukázaná a sídlo tejto spoločnosti bolo virtuálne.

· AXIA TRADE a.s., predmetom ktorých bolo dodanie tovaru - repka. Správca dane zistil, že spoločnosť na adrese uvedenej v Obchodnom registri nesídli, konateľom spoločnosti je občan Maďarska, spoločnosť

je nekontaktná, na písomnú žiadosť nereagovala a so správcom dane nespolupracovala. Spoločnosť nepreukázala skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinná preukázať v daňovom priznaní a nepotvrdila dodanie repky žalobcovi.

2. Správca dane zároveň zistil, že žalobca deklaroval dodanie tovaru s oslobodením od dane v zmysle § 43 zákona o DPH v príslušnom zdaňovacom období pre spoločnosti NORDINGWEST HUNGARY K.F.T. a KEREPESI PROJEKT KORLÁTOLT FELELOSSÉGU TÁRSASÁG (ďalej „KEREPESI PROJEKT“) za dodanie tovaru - repky. Podľa správcu dane nebolo preukázané oslobodenie od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 100988318/2021 zo 7. júna 2021, ktorým prvostupňové rozhodnutie správcu dane potvrdil.

II. Konanie pred správnym súdom

4. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote všeobecnú správnu žalobu na Krajský súd v Nitre (ďalej „správny súd“). Správny súd rozsudkom sp. zn. 21S/57/2021-253 z 13. decembra 2022 zamietol správnu žalobu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej „SSP“) ako nedôvodnú.

5. Podľa správneho súdu správca dane vykonal v potrebnom rozsahu dokazovanie, a to vyžiadanim si listinných dokladov, výsluchom svedkov, ako aj vyjadrením žalobcu a inými dôkazmi, pričom žalobca bol opakovane v zmysle § 46 ods. 5 Daňového poriadku vyzvaný na vyjadrenie sa k zisteným skutočnostiam, v rámci ktorých boli vyjadrené pochybnosti správcu dane. Námietku žalobcu, že z týchto výziev nevyplyvali konkrétne pochybnosti, vyhodnotil ako irelevantnú, nakoľko z obsahu administratívneho spisu vyplývali nielen sporné faktúry, ale aj vykonané dôkazy a tiež boli uvedené pochybnosti správcu dane, ku ktorým sa žalobca vyjadroval a navrhol stále nové dôkazy. Preto ani neobstojí námietka žalobcu, týkajúca sa nadbytočnosti vykonaného dokazovania v rámci MVI, ktoré sa však týkalo najmä žalobcom uplatneného oslobodenia od dane.

6. K namietanému prekročeniu ročnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly správny súd uviedol, že daňová kontrola bola začatá 16. júla 2014 a ukončená bola 16. mája 2016. Správca dane prerušil daňovú kontrolu 6. marca 2015 v zmysle § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku a v zmysle § 61 ods. 4 Daňového poriadku pokračoval v daňovom konaní od 18. januára 2016, kedy pominuli dôvody na prerušenie kontroly. Správny súd konštatoval, že celkový čas trvania daňovej kontroly nepresiahol jeden rok, daňová kontrola prebiehala v období od 16. júla 2014 do 6. marca 2015 a od 18. januára 2016 do 16. mája 2016, teda celkovo 356 dní.

7. Správca dane v danom prípade po vykonaní rozsiahleho dokazovania podľa správneho súdu správne konštatoval, že spoločnosť Pet-print, s.r.o. nepreukázala nadobudnutie poľnohospodárskych komodít na základe prijatých faktúr zaevidovaných v evidencii dane z pridanej hodnoty, zaúčtovaných v účtovníctve, a teda nepreukázala ich dodanie žalobcovi. Rovnako tak spoločnosť MAGISTRATO, s.r.o. nepreukázala nadobudnutie tovaru a prepravu tovaru neuskutočnila tak, ako to tvrdila. Spoločnosť AXIA TRADE a.s. tiež nepreukázala skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinná uvádzať v daňovom priznaní a nepotvrdila dodanie repky žalobcovi.

8. Správca dane v rámci žiadostí o medzinárodnú výmenu informácií preveroval aj žalobcom deklarované dodania daňovým subjektom NORDINGWEST HUNGARY K.F.T. a KEREPESI PROJEKT s oslobodením od dane z pridanej hodnoty podľa § 43 zákona o DPH a ani v týchto prípadoch z vykonaného dokazovania, ani podľa názoru správneho súdu, nevyplynulo preukázanie intrakomunitárnych dodaní.

9. Za danej dôkaznej situácie s poukazom na výsledky dokazovania vykonaného správcom dane bol správny súd toho názoru, že deklaroványm dodávateľom nemohla vzniknúť daňová povinnosť na dani z pridanej hodnoty v zmysle § 19 zákona o DPH a preto nemohlo ani žalobcovi vzniknúť právo na odpočítanie tejto dane, ako ani nemohlo vzniknúť žalobcovi dodanie tovaru s oslobodením od dane.

10. Správny súd poukázal na to, že žalobca vo vyjadrení k protokolu žiadal o vyjadrenia dopravných spoločností, preto správca dane vykonal navrhnuté dôkazy prostredníctvom MVI. Samotná skutočnosť, že MVI nepriniesli požadované informácie v prospech žalobcu, nemôže znamenať nedôvodnosť MVI. Okrem toho tieto preverovania prepráv sa uskutočnili najmä v súvislosti s uplatneným oslobodením od dane podľa § 43 zákona o DPH.

11. Listinné dôkazy, ktoré predložil žalobca v daňovom konaní, by boli spôsobilé privediť žalobcovi uplatnenie nároku na oslobodenie dane podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH len za podmienky, že by bolo v daňovom konaní preukázané, že tovar skutočne opustil územie SR a dodaný tovar bol zdanený odberateľom, ako daňovým subjektom, v inom členskom štáte v rámci EÚ, čo však preukázané nebolo. Žalobca preto podľa názoru správneho súdu neunesol dôkazné bremeno, nakoľko oslobodenie od DPH

pri vývoze sa nevzťahuje na tovar ako taký, t. j. na predmet kúpnej zmluvy, ale na dodanie tovaru, teda na daňovú transakciu medzi týmito subjektami aj s preukázaním dodania daňového plnenia nadobúdateľovi v inom členskom štáte, čo v danom prípade preukázané nebolo. Preto aj ďalšie dokazovanie (týkajúce sa prepravy) vyhodnotil správny súd za nadbytočné.

12. Žalobca podal návrh na doplnenie dokazovania, a to napr. kamerovým záznamom, ako aj výpismi hovorov a SMS správami a tiež vypočutie svedkov, pričom správny súd mal za to, že ani pri týchto dôkazoch žalobca nepreukázal reálnosť obchodných transakcií s deklarovateľmi a odberateľmi žalobcu, preto ustálil, že skutkový stav bol zistený dostatočne. V tomto ohľade správny súd mal za to, že boli vypočutí navrhnutí svedkovia a ďalších svedkov za účelom preukázania existencie tovaru nebolo potrebné vypočuť.

13. Správny súd pritom dospel k záveru, že vážne listy, dodacie listy, CMR a iné doklady, ktoré boli predložené žalobcom, je potrebné považovať za doklady preukazujúce existenciu tovaru a nie deklarovateľného dodávateľa. Čo sa týka nedoplnenia dokazovania ohľadom preprav správny súd dodal, že preverovanie prepravcov tovaru malo za cieľ podporiť tvrdenie žalobcu, že dodanie bolo uskutočnené tak, ako je uvedené na predložených faktúrach. Následne bolo zistené, že maďarskí prepravcovia prepravovali tovar, ale nie v súlade s tvrdeniami žalobcu. Uvedené rozpory nie je možné odstrániť, podľa názoru správneho súdu, ani kamerovými záznamami, ktoré nezobrazujú deklarovateľného dodávateľa, ani odberateľa a rovnako tak ani záznamy o pohybe motorových vozidiel po spoplatňovaných úsekoch ciest a diaľnic neidentifikujú žiadnu veličinou prepravovaný tovar, ani skutočný cieľ cesty, dodávateľa a odberateľa, a preto takéto dokazovanie správne žalovaný vyhodnotil za nadbytočné.

14. Správca dane podľa správneho súdu vyvodil správny právny záver, že žalobca nepreukázal zákonnosť uplatneného odpočítania dane pri deklarovateľných dodávkach tovaru od týchto spoločností, keď v rámci jednotlivých obchodných reťazcov obchodujúcich s poľnohospodárskymi plodinami nebol preukázaný pôvod tohto tovaru a ani deklarovateľný dodávateľ. Tiež nebol preukázaný vznik daňovej povinnosti u prvého zisteného článku obchodného reťazca, na ktorý následne nadväzovala daňová povinnosť ďalších, v reťazcoch figurujúcich dodávateľov a v konečnom dôsledku žalobcom uplatnené právo na odpočítanie dane.

15. Správny súd ustálil, že dôvodom určenia rozdielu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2012 boli spochybnené hmotnoprávne podmienky na uplatnenie práva na odpočítanie DPH a tiež uplatnenie oslobodenia od DPH (a nie daňový podvod), preto ani správne orgány nevychádzali z posudzovania podmienok nedovoleného daňového úniku, či daňového podvodu alebo zneužitia práva tak, ako sa to snažil žalobca v žalobe naznačiť.

III. Kasačná sťažnosť a vyjadrenie žalovaného k nej

16. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g), h), f) SSP, v ktorej navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok, rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie správca dane zrušil a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň navrhol, aby mu kasačný súd priznal nárok na náhradu trov konania.

17. Sťažovateľ v bode I. kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie podmienok pre odpočítanie dane pri nadobudnutí a/alebo dodaní tovaru. Poukázal na rozpor s európskou judikatúrou vo vzťahu k preukázaniu deklarovateľného dodávateľa/odberateľa ako faktického. Právny názor správneho súdu považuje za rozporný s rozsudkom Súdneho dvora EÚ C-154/20 Kemwater ProChemie, v zmysle ktorého preukázanie deklarovateľného dodávateľa nie je hmotnoprávnou podmienkou na odpočet dane, a preto nie je potrebné túto podmienku preukazovať. Sťažovateľ pritom argumentoval závermi rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu ČR č. j. 4Afs/115/2021 a dožadoval sa procesnej možnosti svoj nárok na odpočet obhájiť dokazovaním skutočného dodávateľa/odberateľa, pričom podľa jeho názoru bolo práve úlohou žalovaného zistiť, či iný, ako deklarovateľný dodávateľ (faktický dodávateľ) bol platiteľom dane. Rovnako argumentoval, že existencia tovaru a jeho preprava k žalobcovi, resp. od žalobcu nebola spochybnená. Poukázal na to, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí argumentoval podvodom, prípadne zneužitím práva.

18. V bode II. kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal nedostatočné odôvodnenie a nesprávne právne posúdenie napadnutých rozhodnutí. Ohradil sa voči záveru správneho súdu, že v predmetnej veci žalovaný nedôvodil daňovým podvodom, ale argumentoval výlučne nesplnením hmotnoprávných podmienok. Podľa názoru sťažovateľa žalovaný v napadnutom rozhodnutí argumentoval oboma dôvodmi, čo podľa neho spôsobilo nejednoznačnosť napadnutého rozhodnutia.

19. Pokiaľ správny súd tvrdil, že podvod, prípadne zneužitie práva boli spomínané iba v súvislosti s inými subjektami, sťažovateľ zaujal stanovisko, že tieto subjekty žalovaný dáva do súvisu s kontrolovanými zdaniteľnými plneniami žalobcu, v optike ktorých na plnenia žalobcu nazerá. Ak by sa nejednalo o relevantné skutočnosti, nemal ich žalovaný podľa sťažovateľa vo svojich rozhodnutiach vôbec uvádzať.

20. Sťažovateľ v bode III. kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie prekročenia zákonnej ročnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly, čo malo spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia a odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. V tejto súvislosti uviedol, že správca dane v rozhodnutí uvádza nesprávny dátum ukončenia prerušenia daňovej kontroly. Sťažovateľ má za to, že k pominutiu dôvodu prerušenia daňovej kontroly došlo nie 18. januára 2016, ale už 11. decembra 2015, kedy bola podľa sťažovateľa zo strany maďarskej daňovej správy doručená slovenskej finančnej správe konečná odpoveď a nie deň, kedy je odpoveď prostredníctvom e-mailu doručená konkrétnemu kontrolórovi. Z toho dôvodu mala byť podľa sťažovateľa daňová kontrola prekročená o 25 dní (352+38). Zdôraznil, že žiadosti o MVI sa zasielajú a preposielajú elektronicky, preto je neprijateľné, aby interné doručovanie medzi orgánmi finančnej správy prebiehalo (11+38) 49 dní a preto je dobu prerušenia daňovej kontroly, ako aj jej celú dĺžku potrebné predĺžiť aj o predmetné dni.

21. Zároveň sa ohradil voči tomu, že predmetná žiadosť o MVI (vo veci NAUROMEX KFT, ktorá sa týkala iného zdaňovacieho obdobia v rámci daňovej kontroly - mája 2012) nebola prenesená do napadnutého rozhodnutia. Tvrdil, že správca dane mal a mohol vydať tie rozhodnutia, ku ktorým mal podklady, bez nedôvodného čakania na odpoveď z MVI.

22. V bode IV. kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal nesprávne vyhodnotenie otázky dobromyseľnosti jeho konania a dodržania primeranej obozretnosti. Tvrdil, že vo voľne dostupných registroch si svojich obchodných partnerov preveril, nemá s nimi žiadne personálne, ani ekonomické väzby a doklady podpisovali výlučne oprávnené osoby. Dodávateľia si splnili svoje povinnosti voči štátu i voči sťažovateľovi. Uviedol, že si dotknuté osoby overoval aj predložením občianskeho preukazu a vyhotovením si jeho kópie, čo - podľa sťažovateľa paradoxne - správny súd vyhodnotil ako účelové konanie, s cieľom získania výhody (bod 90 napadnutého rozsudku).

23. Sťažovateľ uviedol, že preveroval, či obchodní partneri boli riadne registrovaní v obchodnom registri, či boli na zozname registrovaných osôb pre DPH, či neboli na zozname rizikových firiem za nezaplatenú daň zverejnenú Finančným riaditeľstvom SR, či nenastali u nich dané dôvody na zrušenie registrácie na DPH, preveroval svojich partnerov aj na základe informácií z iných verejne dostupných zdrojov - napr. obchodný vestník, iné voľne dostupné registre na internete, stránky o dlžníkoch a pod. - za účelom preverenia existencie podmienok naznačujúcich úpadok, likvidáciu, začatie konkurzného alebo reštrukturalizačného konania, zánik, podozrivé zlúčenie alebo rozdelenie, pričom tieto spoločnosti v uvedených zoznamoch neboli vedené. Bol preto presvedčený, že neobchodoval so žiadnymi neexistujúcimi alebo problematickými spoločnosťami, neplatičmi DPH alebo inak podozrivými v súvislosti s DPH, ani s vlastnými alebo príbuznými alebo umelo vytvorenými, či nastrčenými spoločnosťami. Podľa jeho názoru žalovaný nepreukázal kvalifikovaný dôvod na spochybňovanie dodávok od deklarovaného dodávateľa, a to zvlášť v prípade, keď správca dane nespochybňoval existenciu tovaru, jeho skladovanie, váženie, ani prepravu, ibaže sa nezistil prvovýrobca tovaru a preprava za tovar sa mala udiť od iných dodávateľov k iným odberateľom.

24. V bode V. sťažovateľ označil ako ďalšie sťažnostné body námietky, s ktorými sa správny súd nevysporiadal a ktoré posúdil právne nesprávne. Poukázal na to, že v zmysle právnej úpravy účinnej v roku 2012 bolo postačujúce aj preukázanie dokladom CMR bez potvrdenia odberateľa alebo inými dokladmi. Sťažovateľ namietal, že zákon o DPH v znení platnom v roku 2012 na splnenie podmienok pre oslobodenie od dane pri intrakomunitárnom dodaní ešte nevyžadoval ani nákladné CMR listy potvrdené odberateľom alebo osobou ním poverenou na prevzatie tovaru v inom členskom štáte. Napriek tomu také potvrdené CMR v tejto veci predložil. Uviedol, že správny súd sa s touto námietkou riadne nezaoberal a nesprávne aplikoval právny predpis.

25. Uviedol, že ak deklarovaný odberateľ nadobudnutie tovaru nepotvrdil (lebo je nekontaktný alebo nespolupracujúci) a nepriznáva (neplní si daňové povinnosti), možno preukázať prepravu do iného štátu práve záznamom NDS a maďarskej colnej správy o tom, kedy a či motorové vozidlá prešli spoplatnenými úsekmi ciest. Sťažovateľ je presvedčený, že predložené doklady k zrealizovanému obchodu spolu s vykonanými dôkazmi o preprave a s kontrolou prepravy vykonanou pracovníkmi žalobcu by spolu s dôkazmi na základe informácií z mýtného systému NDS a informáciami od maďarskej colnej správy (z váženia vozidiel) dostatočne dôveryhodným spôsobom zdokladovali prepravu. Sťažovateľ má za to, že zo strany správcu dane nebolo účinne spochybnené uskutočnenie prepravy tovaru do iného členského štátu. Uviedol, že správny súd sa s touto jeho námietkou riadne nezaoberal a nesprávne aplikoval právny predpis, keď uvedené konanie žalovaného považoval za správny postup.

26. Sťažovateľ zastáva názor, že nie všetky skutočnosti môžu byť bez ďalšieho vykladané na jeho ťarchu. Uviedol, že ak boli niektoré v Maďarsku získané doklady odlišné od jeho dokladov, tak zrejme z dôvodu, že sa ho netýkali. Sťažovateľ sa domnieva, že tieto doklady sa mohli týkať až následných obchodov na inom stupni, resp. mohlo ísť iba o adresu príslušného skladu alebo mohlo dôjsť k zmene

príkazov (od objednávateľa prepravcovi alebo špedičnej spoločnosti) až počas prepravy. Žalovaný mal podľa sťažovateľa preveriť aj špeditárske spoločnosti a ich obchodný vzťah s jeho odberateľmi. Tiež poukázal na to, že MVI k doprave boli vykonané až v rokoch 2017-2019 a týkali sa preverovaného obdobia február 2012 - november 2012 a medzičasom prepravcom uplynula aj archivačná doba na uchovávanie dokladov.

27. Sťažovateľ tvrdil, že nakoľko dopravu nezabezpečoval, ani neplatil, ale túto zabezpečoval odberateľ, doklady prepravcu nevidel, nemal k dispozícii a ich prípadné nedostatky nemal možnosť ovplyvniť. Tiež brojil voči nevykonaniu dokazovania z kamerových záznamov, ktorý by podľa sťažovateľa spolu s výsluchmi svedkov - aspoň nepriamo - potvrdil, že sa konkrétny tovar nakladal na konkrétne dopravné prostriedky. Preto nesúhlasil so záverom správneho súdu, že ďalšie dokazovanie ohľadom prepravy a vykonanie navrhovaných výsluchov svedkov je treba vyhodnotiť ako nadbytočné.

28. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že zotrváva na záveroch, uvedených v rozhodnutiach prvého, aj druhého stupňa, rozhodnutie správneho súdu považuje za správne a navrhol zamietnuť kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú.

IV. Posúdenie kasačného súdu

29. Najvyšší správny súd ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ SSP v znení účinnom do 30. júna 2023), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k názoru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

30. Kasačný súd zistil, že predmetom konania pred kasačným súdom už boli skutkovo aj právne obdobné veci identických účastníkov konania. Kasačný súd preto poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 5Sfk/38/2023 z 11. novembra 2024, sp. zn. 4Sfk/47/2023 z 24. apríla 2024, sp. zn. 4Sfk/46/2023 z 24. apríla 2024, sp. zn. 4Sfk/45/2023 z 24. apríla 2024, sp. zn. 2Sfk/32/2023 z 21. augusta 2024, sp. zn. 2Sfk/30/2023 z 21. augusta 2024 a sp. zn. 5Sfk/35/2023 z 29. októbra 2024. Jednotlivé kasačné sťažnosti smerovali voči rozsudkom správneho súdu, ktoré zamietli ako nedôvodnú žalobu žalobcu voči rozhodnutiam žalovaného a správcu dane, predmetom ktorých bolo rozhodovanie o dani z pridanej hodnoty (nadmernom odpočte) za iné zdaňovacie obdobia. Rozhodnutia správcu dane a žalovaného, vychádzali zo záverov tej istej daňovej kontroly, všetky boli napadnuté tou istou správnu žalobou, boli v nich spochybnené obchody medzi žalobcom a rovnakými dodávateľmi (Pet-print, s.r.o., MAGISTRATO s.r.o.). Rovnako boli spochybnené aj podmienky intrakomunitárneho dodania tovaru podľa § 43 zákona o DPH. V preskúmanom prípade bol navyše dodávateľ AXIA TRADE a.s., pričom závery nižšie citovaného rozsudku v otázke dôkazného bremena sa vzťahujú aj na tohto dodávateľa. Rovnako, v nie všetkých uvádzaných rozhodnutiach sa podmienky oslobodenia od dane týkali totožných spoločností, avšak vyslovené závery kasačného súdu vo vzťahu k splneniu týchto podmienok sú plne uplatniteľné aj na prejednávajúcu vec. V uvedených prípadoch považoval kasačný súd argumentáciu sťažovateľa za dôvodnú, pričom rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

31. Podľa § 464 ods. 2 SSP, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred kasačným súdom na základe skoršej kasačnej sťažnosti podanej tým istým sťažovateľom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na svoje skoršie rozhodnutia, a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s ich odôvodnením, ďalšie dôvody už nemusí uvádzať.

32. Kasačný súd tak v súlade s § 464 ods. 2 SSP poukazuje na odôvodnenie vyššie uvádzaných rozhodnutí, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje.

V. Záver

33. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti dospel kasačný súd k záveru, že napadnutý rozsudok správneho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a podľa zistení kasačného súdu trpí napadnuté rozhodnutie žalovaného rovnakou vadou (§ 191 ods. 1 písm. c/ SSP). Keďže správny súd žalobu sťažovateľa zamietol, kasačný súd postupom podľa § 462 ods. 2 SSP rozhodol spôsobom, ktorý uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

34. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že plne úspešnému žalobcovi/sťažovateľovi priznal nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania, ako aj trov konania pred správnym súdom (§ 175 ods. 1 SSP). O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.